

Šjerschtoso nehanibuja mlodej Gzeledzi služic a na nju kedźbowacz. To je to prjene, schtotz my snascheho dženšnišeho Szenja pschi tej Wuczbi wot Zandzelow wuknemj.

To druhe je, so my mlodemu Ludu niz jeno radzi služic dyrbimj, ale my jon teź nedyrbimj pohorschowacz, ani se Słowami, ani se Skutkami. Ale my dyrbimj jon kšchemu Dobremu czanycz, so by wuknył so modlicz, potšiwj, štrožby, pošluschnj, šwjernj, czichi a wjernj bycz, so by nešwarit, so nerocit, ale so we Słowach a Waschnju pšefnje pokornje a potšiwje sadzeržat. To ze Boh wot naš Starych mjecz, so bychmy tych Mlodych ktemu dzerželi, a nawšhitke Waschnje šwjeru ladali, so so nebychu czjelni, nepotšiwj a dźiwj Ludžo scziniłi; kajž so to jara husto stane, dyž so psches šwjerne Horjeczenenje newobara.

Pšchetoz to šhonimj my schjednje, so mlody Lud je kajž Zaha, kotraž psches Mjeru loschzy šapopane, schtotz sle a pohorichniwe je. Tehodla služcha wulka Šsmjelnoš ktemu, so bychmy na woboje, na Džeczi a jich Zandzelow ladali. Na Zandzelow, so bychmy jich nerudžili, na Džeczi pak, so bychmy je nepohorschowali. Pšchetoz laj, pošluchaj dale, kak so ton Kneš po nich horje bere.

Schtuž tajke Džeczjo horje wošme, praji won, we mojim Meni, ton wošme me horje. Schtuž pak pohorschuje jeneho wot tych Molečkich, kiž domne wjerja, temu by ljepe bylo, so by mlouški Kamen na jeho Schiju powišcheny, a won potepeny byl we Morju, džež najłobšche je.

Ludy šteji woboje romadžje. Schtuž so po jonym Džeszju prawje šwjeru horje bere, a je tak horjeczene, so wone wukne Boha šnacž, niz šwaricž, so rocžicž, franycž a tak dale, temu šlubju ja, praji Krystus tu-

dy, so ton me šameho horje bere, a czini to mi tak kšuboszi, jako by me na šwojimaj Rukomaj nošyl, a me ladał, kajž me moja Macž ladała je. To ždyn rješa krašnje pšedowacz a lubošnje wabicž.

Šzohodla pak czini to ton Kneš? Jeno tehodla, so won derje wje, kak mlody Lud rad nepotšiwje Wjezy šlyšchi a boršy šawedženy budže. Tak namašamj my teź sle Šuby, kotrež ktemu rade pomozne šu. A Bohu we Nebesach bydž skoržene, my namašamj Šulzow a Šolzy, džešacz a dwanače Pjet stare, kotrež na žalošnje šurowe Waschnje leštrowacz, so rocžicž, pschišahacz, nehornje a nehanibicžje rycžecž moža. Wot koho wuknu woni to? Wot nikoho hewaf, hacž wot tych, kotsiž jim to wobaracz dyrbeli. Husto wot Nana a Maczerje, a wot teje žadlawje šleje Gzeledžje. Pšchetoz to wele ljepe do nich dže, nawuknu jo teź wele šferje, hacž Wotze našch. To czini ton stary šly Koren, ta škažena Natura, kotraž we naš tši. Kajke pak budže Ššudjenje na to pschindž? Pjepe, praji Krystus, by jim bylo, so bychu we Morju potepeni byli, džež najłobšche je. A ze štym prajicž, so tajke Pohorščenje a Rječ, niz jeno ščajašnej Ššmercžu, ale šwjecznyj Poklecžom šchtrašowane budže.

Tehodla dyrbeli so my pschi mlodym Ludu bole wobladacz a ljepe rošpomnicž, šchitko neryčecž a necžinicž, schtotz so hewaf rycži aby czini. Kajž teź Bohaňo prajili šu: Maximam reverentiam deberi juventuti. To je, psched mlodymi Ludžimi dyrbimj so najbole hanibowacz. Ale kak wele je tych, kotsiž to czinja? Tehodla je teź šchudžom we Ššweczi jara šlje, so žana Potšiwosž, žane cžešne Žiwenje, žana Wjera a žana Ššwjernošž pola Ludži neje. Kaha to tak? Šzi Stari czinja šchitko beš Bojošžje, a ry-